

seerd worden, voordat „dat dure bed” er stond.

Men is blij dat het er nu staat.

Niet alleen omdat het een verpleegdag goedkoper maakt of omdat het tijd en daardoor geld bespaart — natuurlijk, óók daarom, want de bedoeling is het ziekenhuis zo efficiënt mogelijk op te zetten — maar ook en vooral omdat het met name een christelijk ziekenhuis moet gaan om het bête voor de zieke, die aan onze zorg is toevertrouwd.

Even nog iets over dat bed van maar driehonderd gulden. Dat bed bestaat niet (meer). En ook al neemt men het goedkoopste ziekenhuisbed dat te krijgen zou

zijn, dan moet daar zóveel bij gekocht worden van wat het V.U.-ziekenhuisbed zèlf al aan voorzieningen heeft, dat men op een bedrag van bijna zevenhonderd gulden komt.

We gaan van het bed naar het bad: als eenvoudig voorbeeld van de werkwijze bij de inrichting van het ziekenhuis.

In een bad van het academisch ziekenhuis van de V.U. kan een patiënt niet vallen of uitglijden (menselijkerwijs gesproken), dank zij een speciale vormgeving. Zo'n bad is, natuurlijk, duurder dan een „gewoon” bad, — maar de hogere prijs is er binnen anderhalf jaar uit alléén al door wat aan warm water bespaard wordt! En

Het bed, dat in het Academisch Ziekenhuis van de V.U. wordt gebruikt, is zó ingericht dat verschillende apparaten, die men voor „gewone” bedden moet bijbestellen, niet meer aangeschaft behoeven te worden.

